MULTICULTURALISMUL ȘI CORECTITUDINE POLITICĂ: ASPECTE TEORETICO-CONCEPTUALE

MULTICULTURALISM AND POLITICAL CORRECTNESS: THEORETICAL-CONCEPTUAL ASPECTS

CZU: 316.72-054.57 + 316.754.6

Margareta BELTEI[1]**,**
Universitatea de Stat din Moldova

REZUMAT. *În acest articol autorul va analiza relația dintre multiculturalismul și corectitudinea politică prin aspecte teoretico-conceptuale, ce se bazează pe aceeași idee și anume pe respect asupra diversității culturale și identității naționale ale omului. Ca teorie politică, multiculturalismul este prezent pe teritoriul unui stat, mai mult de o comunitate culturală, pe baza de valori și practici pe care le împărtășesc membrii săi, iar ca practică politică, corectitudine politică are la baza ideea că oamenii ar trebui să aibă grijă, să nu se exprime sau să acționeze într-un fel în care ar putea să ofenseze, să excludă sau să marginalizeze oameni dezavantajați social sau discriminați. La etapa actuală, în procesul de analiză a identității naționale ale omului, corectitudine politică (CP) este considerată ca o parte componentă strategică a multiculturalismului, deoarece CP atrage atenție la drepturile omului care trebuie respectate și recunoscute la nivel public, iar orice formă de abuz împotriva om, fie în formă fizică, verbală sau psihologică, să fie pedepsit și tras la răspundere conform normelor legislative internaționale ale Cartei ONU.*

Cuvinte cheie: *multiculturalism, corectitudine politică (CP), diversitate culturală, societate multiculturală, multireligios, multietnic, feminism, drepturile omului.*

ABSTRACT. *In this article the author will analyze the relationship between multiculturalism and political correctness through theoretical-conceptual aspects, which are based on the same idea, namely on respect for cultural diversity and the national identity of man. As a political theory, multiculturalism is present on the territory of a state, more than a cultural community, based on the values and practices that its members share, and as a political practice, political correctness is based on the idea that people should care, not to express or act in a way that could offend, exclude or marginalize socially disadvantaged or discriminated people. At the current stage, in the process of analyzing the national identity of man, political correctness (CP) is considered as a strategic component of multiculturalism, because CP draws attention to human rights that must be respected and recognized publicly, and any form of abuse against man, whether in physical, verbal or psychological form, to be punished and held accountable according to the international legislative norms of the UN Charter.*

Keywords: *multiculturalism, political correctness (PC), cultural diversity, multicultural society, multi-religious, multi-ethnic, feminism, human rights.*

Relația dintre multiculturalismul și corectitudine politică se bazează pe aceeași idee și anume pe respect asupra diversității culturale și identității naționale ale omului. Ca teorie politică, multiculturalismul este prezent pe teritoriul unui stat, care unește mai mult decât o comunitate culturală (etnică, națională, lingvistică, religioasă), pe baza de valori și practici pe care le

[1] Margareta BELTEI, Universitatea de Stat din Moldova**,** ORCID:0000-0002-3920-9931, email: margaretabeltei@gmail.com

împărtășesc membrii săi, iar ca practică politică, corectitudine politică are la baza ideea că oamenii ar trebui să aibă grijă să nu se exprime sau să acționeze într-un fel în care ar putea să ofenseze, să excludă sau să marginalizeze oameni dezavantajați social sau discriminați.

La etapa actuală, în procesul de analiză identității naționale a omului, corectitudine politică (CP) este considerată ca o parte componentă strategică a multiculturalismului, deoarece CP atrage atenție la drepturile omului care trebuie respectate și recunoscute la nivel public, iar orice formă de abuz împotriva omului, fie în formă fizică, verbală sau psihologică, să fie pedepsită și trasă la răspundere conform normelor legislative internaționale ale Cartei ONU. Iar multiculturalismul, susține drepturile omului, însă doar că acest termen se concetrează pe drepturile multiculturale la nivel mai complex decât la drepturile omului.

Potrivit cercetătorului maghiar Feischmidt M., termenul multiculturalismul este menit să apere dreptul de existență fiecărei culturi în cadrul unei societăți care prezintă diversitatea culturală și motivul conceperii sale este de a opune strategiilor de omogenizare culturală și identitară a țării, care sunt caracteristice modernității. Esența strategică de omogenizare se asociază cu un aspect tiranic, represiv sau nesatisfăcător și în schimb, la strategiile de heterogenizare și diversitate culturală se pune accent pe diferențiere, recunoaștere, toleranță și acceptare a diversității. [2] Cercetătorul maghiar, explică din punctul său de vedere că din perspectiva multiculturalismului, fiecare cultură are dreptul de a-și păstra propria identitate, iar la nivelul politicii de stat, aceasta se manifestă prin ideea că diversitatea trebuie nu doar tolerată, ci și susținută, iar pe acest fundal se sugerează două direcții de acțiuni politice: prima direcție este transformarea pluralistă a instituțiilor și serviciilor organizaționale naționale și a doua direcție, este crearea de instituții, în care minoritățile etnice își pot păstra moștenirea culturală, fără a-și pierde astfel șansa de egalitate socială. [2]

Cercetătorul român Huzum E., consideră că multiculturalismul se bazează pe ideea unei societăți bune, iar viziuni multiculturaliste despre societatea prosperă și solidară, fiind invocate de fiecare dată pentru a legitima o serie importantă de politici publice. În opinia lui Huzum E, legitimarea unor astfel de politici este scopul fundamental al tuturor gânditorilor multiculturaliști iar printre cele mai tipice dintre aceste politici se numără, spre exemplu, înlăturare de la unele legi cu privire la minoritățile etnice aflate în conflict cu credinţele sau practicile lor culturale, reprezentarea minorităților etnice în instituţiile politice ale statului, cunoașterea limbii materne și internaționale la nivel înalt calificativ etc. [3,p.47]

Multiculturalismul, în special multiculturalismul dreptății sociale presupune o politică de *acomodare culturală* în care statul și instituțiile guvernamentale au o obligațiune morală de a crea condiții pentru ca noii veniți, adică imigranții și refugiații, să se simtă ca acasă și nici o minoritate culturală și națională să nu se simtă dezavantajată sau neglijată de către majoritatea culturală autohtonă și catre minoritățile etnice, imigranții și refugiații Însă pe plan opus a acomodării culturale, este asimilaționismul conform căruia statele multiculturaliste trebuie să ducă o politică de omogenizare culturală, că existența unei culturi naționale comune pentru toți este o condiție a unei adevărate coeziuni între membrii acestei societăți. Totuși, teoria asimilaționismului impus de către stat este criticată, mai ales pentru faptul că poate genera conflicte sociale majore.

În strânsă legătură cu noțiunea de multiculturalism se află și corectitudine politică (CP) (political correctness or PC). Analistul britanic, Faist T. consideră corectitudine politică ca un concept la fel de răspândit ca și multiculturalismul deoarece acesta determină mecanismul comportamentului în diverse situații de interacțiune socială și politică. Corectitudine politică constă în norme sau reguli prin care se caută a fi evitate limbajul, comportamentul sau politicile care produc ofense, discriminare sau prejudiciu unor anumite grupuri din societate, de cele mai multe ori minorităţi. În anumită măsură, discursul și practica politică a corectitudinii politice poate fi privită atît ca precedent, cît și ca parte integrantă a manifestării multiculturalismului. [9]

Conform Dicționarului Merriam – Webster, termenul de corectitudine politică este întîlnită în altă variantă similară în limba engleză, ca politically correct, conform căreia limbajul și practicile care ar putea ofensa sensibilitățile politice cum ar fi în chestiuni de sex sau rasă ar trebui eliminate.

[14]. Iar în American Heritage Dictionary, corectitudine politică, din punct de vedere sociopolitic și unei anumite ideologii, în special cele liberale, se preocupă de promovarea toleranței și evitarea ofenselor în chestiuni de rasă, clasă, gen și orientare sexuală. [13]

O cercetătoare canadiană, Ayim M., a examinat trei factori importanți ai „corectitudinii politice"(CP): și anume, pe banalizarea problemelor reale care sunt atribuite CP; crearea problemelor celor implicați în CP; și caută mărturii mincinoase prin conferirea unui sentiment de legitimitate mișcării de opoziție. Cercetătoarea, de asemenea, a analizat deosebiri dintre argumentele îndreptate către conținutul ideologic CP și metodologia CP. Argumentele îndreptate către conținutul ideologic CP sunt împărțite în argumente amenințătoare la adresa libertății de exprimare; argumente amenințătoare la adresa libertății intelectuale și academice și argumentul care duce la degradare valorilor umane. Iar argumentele îndreptate către metodologie CP sunt împărțite în argumentul că CP comite chiar relele pe care le abordează și le folosește mijloace nedrepte pentru a-și obține propriile interese, la care discursuri rasiste și sexiste în mediile educaționale trebuie limitate și pedepsite, reducerea influențelor toxice politicilor care promovează victimizarea grupurile oprimate. Înseamnă că corectitudine politică nu este doar corectă, ci și obligatorie din punct de vedere moral pentru societate multiculturală. [5]

Cercetătorul britanic, Ellis F, explică că prima utilizare a termenului de corectitudine politică se datează în perioada anilor 1895-1921, când Lenin încerca să atingă două obiective: primul obiectiv, să și asigure puterea asupra semenilor săi revoluționari și al doilea obiectiv, după anul 1917, de a consolida controlul partidului bolșevic asupra noului stat sovietic.[7]

Analistă american Eptstein B, consideră că CP, în Partidul Comunist, „corectitudine leninistă", însă din nefericire, tendința de a folosi ideologia ca armă împotriva celorlalți din aceeași mișcare nu s-a limitat la comuniști sau alți marxist-leniniști. Practic, fiecare sector al mișcării radicale a fost depășit de această dinamică la sfârșitul anilor '60 a sec XX-lea. În mișcarea anti-război, CP este folosit ca un instrument folosit de activiștii conduși în cea mai mare parte bărbați heterosexuali de rasă albă să-i înfrângă pe alți activiști, deseori femei de rasă și de orientări sexuale diferită, considerând CP ca o linie politică superioară. [8]

Un alt cercetător britanic, Lind B, menționează că acest termen CP, era descris ca un termen umoristic, dar conține caracteristicile negative, deoarece această mișcare ideologică a luat viața a zeci de milioane de oameni din Europa, Rusia, China, chiar și întreaga lume din perioada sec XX-lea în două Războaie Mondiale, și anume prin epurare etnică în masă, colonizare forțată a teritoriilor și populațiile băștinașe prin omorâre, deportări ilegale și masive în masă, torturi, experimente chimice și nocive, distrugere și diminuarea culturii băștinașe înlocuind-o cu o altă cultură fabricată, ca proiect de propagandă și inventarea surselor istorice false identității naționale și lingvistice băștinașe cu alta.[11] Lind B., explică motivul descrierii CP, ca termen negativ și dușman al drepturilor omului, care are legătură cu un alt termen non-democratic și anume marxismul cultural. Dacă observăm din punct de vedere analitic și istoric, putem constata că corectitudine politică este marxism cultural deoarece marxismul este prezentă termeni economiei lui Karl Marx, care mai apoi fiind transformat în termeni culturali și apărut la anii Primului Război Mondial. La baza corectitudinii politice și marxismului clasic, stau următoarele similarități :

- în primul rând, ambii termeni, corectitudine politică și marxismul clasic sunt ideologii totalitare care tind să diminueze gândirea rațională și creativă a omului.
- în al doilea rând, marxismul cultural al corectitudinii politice, ca și marxismul economic, are o a istorie unică deoarece, dacă marxismul economic spune că toată istoria este determinată de proprietatea asupra mijloacelor de producție, atunci marxismul cultural și corectitudinea politică, este determinată de putere, prin care grupurile definite în termeni de rasă, de sex sau de apartenență de afiliere politică totalitară etc., au puterea asupra cărora alte grupuri considerate indezirabile.
- În al treilea rând, la fel ca în marxismul economic clasic, anumite grupuri, precum muncitorii și țăranii, sînt poziționați printre clase mai bune și mai privilegiate, iar în cazul burgheziei, intelectuali naționali și proprietari de pământ ca moșierii și arendașii, sunt considerate o

clasă rea și trebuie pedepsite. În marxismul cultural al corectitudinii politice, anumite clase sau grupuri privilegiate ca în cazul feministelor, afro-europeni sau afro-americani, americo-latini, evrei, homosexuali, lesbiene, transexuali, non-ateiști, intelectuali independenți aceste grupuri sunt determinate a fi „victime" și, prin urmare, sunt bune, indiferent de statutul și poziția care le deține. În timp ce, bărbați de apartenență de rasă albă, europene văzuți ca o clasă a răului, devenind astfel echivalentul cu burghezia în marxism economic.

- În al patrulea rând, atât marxismul economic, cât și marxismul cultural se bazează pe expulzare deoarece, când marxiştii clasici, comuniştii, a preluat o ţară ca Rusia, au expropriat burghezia și le-au confiscat proprietatea. În mod similar, marxiştii culturali preiau un campus universitar, expropriază prin lucruri precum cotele de admitere. De exemplu când un student din apartenență religioasă musulmană și de apartenență etnică arabă cu calificări superioare i se refuză admiterea la o facultate în favoarea unui creştin european, care nu este la fel de bine calificat, atunci studentul musulman este expulzat.
- Și în sfârșit, ambii termeni , marxismul cultural și marxism clasic, au o metodă de analiză care oferă automat răspunsurile pe care le doresc, și anume este deconstrucție. Deoarece în esență, deconstrucția preia orice text, îndepărtează orice semnificație și reintroduce orice semnificație dorită, și anume prin crearea unei culturi și identități false și artificiale iar adevărul constă că toată istoria se referă la grupurile care dețin putere asupra altor grupuri. Așadar, între marxismul clasic cu care suntem familiarizați în vechea Uniune Sovietică și marxismul cultural pe care îl vedem din anii 80 până în prezent drept corectitudine politică posibil se aseamănă unul față de altul. [11]

Cu toate acestea, de la sfârșitul anilor 1980 în anii 1990, a avut loc o altă schimbare a abordării termenului corectitudine politică, deși într-o manieră complet diferită de cea utilizată cândva în țările totalitare ex-comuniste. Cercetătorul britanic Hughes G, explică că termenul CP respectiv a intrat în conștiința publicului occidental odată cu deschiderea dezbaterii în Statele Unite ale Americii despre presupusele avantaje și dezavantaje ale corectitudinii politice în lume democratică, care au ajuns rapid de la nivel academic, la nivel spațial public. Iar dezbaterea a avut loc în universități, dar din cauza prevalenței învățământului universitar din societate americană, terminologia corectă a CP din punct de vedere politic și problemele legate de originea sa a devenit un obiect de interes larg în toate instituțiile politice și guvernamentale. [10]

Jurnalistul american, Bernstein R, argumentează într-un mod critic CP drept un fenomen care duce la creșterea nivelului de intoleranță, ce duce o închidere a dezbaterii discursurilor critice libere, la o presiune de a se conforma unui program radical sau riscă să fie acuzat de schimbare retoricii în mod sexiste, rasiste și homofobice. Într-un stil jurnalistic, Bernstein a identificat unele dintre domeniile cheie influențate sau modelate de corectitudine politică ca prin acțiune afirmativă, probleme de rasă și gen și ecologism, iar apoi și-a prezentat propria imagine a fenomenului dat: una centrală pentru corectitudine politică, care își are rădăcinile în anii 60, unde societatea occidentală a fost de secole dominată de ceea ce este adesea numit „structura puterii patriarhale europene" sau „o hegemonie patriarhală". Iar toată lumea, cu excepția bărbaților heterosexuali de rasă albă, a suferit o formă de represiune și i s-a refuzat o voce culturală sau a fost împiedicată să celebreze ceea ce se numește în mod obișnuit „diversitate identității individuale ale omului în general". [6]

Analistul american, Moller D., susține că corectitudine politică este o încercare de a promova interesele legitime ale anumitor grupuri din sfera publică. Cu toate acestea, acest tip de normă aduce cu sine anumite costuri care nu trebuie neglijate – uneori sub formă de conflict cu alte valori pe care le prețuim, alteori, prin crearea unei schisme interne care ne amenință cu iraționalitatea colectivă. Corectitudine politică generează astfel dileme. În opinia lui Moller D., corectitudine politică este încercarea de a stabili norme de vorbire sau uneori, de comportament, despre care se crede că: protejează grupurile vulnerabile, marginalizate sau victimizate istoric; și care funcționează prin modelarea discursului public, adesea prin inhibarea vorbirii sau a altor forme de semnalizare socială; și că ar trebui să evite insulta și jignirea, un simț scăzut al stimei de sine jignind sensibilitatea unor astfel de grupuri sau a aliaților lor. [12]

Corectitudine politică este puternic promovată, în mod special prin intermediul mass-mediei, deși mai puțin întâlnite în țările post-sovietice, unde tradiția religioasă sunt destul de influente. Corectitudine politică începe să apară deseori ca un tip de cenzură foarte puternică, atentând la libertatea exprimării. Orice declarație, care este la limită, chiar și spusă în glumă, poate deveni un pretext pentru neplăceri, concedieri și chiar ostracizări sociale. Corectitudine politică este percepută deseori ca un fel de practică, un tip de comportament, în cadrul căruia oamenilor li se interzice să folosească cuvinte sau expresii specifice pe care anumite grupuri de oameni le pot considera ofensatoare.

Adepții corectitudinii politice române ca Țurcan G., și Farcaș A-D., au propus diverse cuvinte și expresii noi, diferite substitute pentru a numi reprezentanții unei minorități.[4][1] Aceste propuneri lexicale se manifestă uneori prin apariția de termeni ciudați, cum ar fi „operator ecologic" în loc de „măturător". Sub influența ideii de corectitudine politică, cuvintele și expresiile care erau folosite în mod obișnuit acum câțiva ani, sau luni, devin inadecvate, grosolane și controversate. Este de așteptat ca o persoană modernă, într-o societate democratică ar trebui să evite cuvintele și expresiile care pot jigni sau umili pe alții. Dar uneori, în loc să rezolve probleme reale, oamenii pur și simplu schimbă termenii. De asemenea, o atenție deosebită, este pusă pe cuvintele utilizate pentru o anumită minoritate poate să aibă un efect invers, accentuând statutul acestora ca fiind special sau slab. Aceasta poate împiedica depășirea cu adevărat a prejudecăților, rasismului, etc. Iar simpla schimbare a cuvintelor nu va îmbunătăți relațiile dintre diferite grupuri de oameni. Corectitudine politică încearcă să se fundamenteze pe cultura unei supravegheri totale. Iar tot ceea ce contravine dogmei multiculturalismului este condamnat de reprezentanții unor anumite grupuri agresive. Ca urmare, în unele țări polarizarea societății devine mai puternice ca niciodată.[4]

În concluzie putem constata că multiculturalismul, ca o idee frumoasă despre coexistența armonioasă a culturilor diferite în cadrul aceleiași societăți, a adus în ultimul timp multe dezamăgiri, mai ales populațiilor indigene sau autohtone, inclusiv prin intermediul corectitudinii politice. La rândul ei, corectitudine politică se manifestă tot mai des caracteristicile totalitariste, care încearcă să controleze nu doar comportamentul și exprimarea, dar, uneori, chiar gândurile indivizilor. În sine, sintagma „corectitudine politică" este una frumoasă și inspiră optimism însă trebuie curățată pe parcursul conținutului de elemente de totalitarism și de exagerări unor cuvinte. Pentru soluționarea problemelor cu care se confruntă multiculturalismul, se impune obligativitatea cursurilor de integrare socio-culturală pentru imigranți, iar existența unei educații comune și a unui curriculum multicultural, care face culturile tuturor grupurilor culturale familiare pentru toți membrii unei societăți, sunt necesare pentru creșterea și extinderea înțelegerii și a respectului reciproc. Multiculturalismul și corectitudine politică apare ca o soluție pentru problemele societăților moderne și trebuie să rămână ca soluție strategică și nu ca un obstacol al dezvoltării bunăstării omului. Relațiile dintre multiculturalism și corectitudine politică se descrie că acești doi termeni determină mecanismul comportamentului în diverse situații de interacțiune socială și politică. A doua corelație dintre doi termeni este menținerea echilibrului prin luarea unor măsuri urgente, responsabile și transparente public. Dacă corectitudine politică cere căutarea unor soluții, de a fi evitate limbajul, comportamentul sau politicile care produc ofense, discriminare sau prejudicii unor grupuri din societate, de cele mai multe ori minorității etnice, imigranții și refugiații, iar multiculturalismul cere din partea instituțiilor de stat, regional și global, unde imigranții trebuie să fie ajutați nu doar să își păstreze propria cultură, ci și să ajute să se interacționeze ușor ca membru unor societăți, cu scopul de a nu fi izolați social sau discriminați din motive indirecte sau directe diferențelor culturale și identității naționale ale omului. A treia corelație este că acești doi termeni vin cu o apelare către liderii din occident, să nu facă jocul birocratice, populiste, în formă selectivă a taberelor sau căutarea propriile interese naționale radicale sau de partid, în anumită măsură, discursul și practica politică a corectitudinii politice poate fi observat atât ca strategie utilă, cât și ca parte integrantă a manifestării multiculturalismului și anume de a asigura ca populația autohtonă să nu se simtă neglijați și discriminați în favoarea imigranților, refugiaților și minorității etnice și viceversa, iar acordarea de suport și atenție identității culturale nu doar celor veniți în țara gazdă, ci și a celor care îi primesc din țara gazdă.

Bibliografie:

1. Farcaș AD., Corectitudinea politică în societatea multiculturală. În: Jurnal Buletin Stiintific, seria A, Fascicula Filologie, Editura UT Press, Vol. 28, Nr.1, 2019, p. 367-376. URL:http://bslr.ubm.ro/files/2019/30.Farcas_Ana_Daniela_(367-379)_BSLR_2019 .pdf
2. Feischmidt, M. Multiculturalismul: o nouă perspectivă științifică și politică despre cultură și identitate. http://altera.adatbank.transindex.ro/pdf/12/002.pdf (accesat la 07.03.2023).
3. Huzum, E. Ce este multiculturalismul? Idei și valori perene în ştiinţele socio-umane. Studii și cercetări, Ana Gugiuman (coord), Argonaut, Cluj-Napoca, 2009, pp. 45-60.URL: https://www.researchgate.net/publication/286927819_Ce_este_multiculturalismul (accesat la 07.03.2023).
4. Țurcan, G. Multiculturalism și corectitudine politică. In: Teoria și practica administrării publice. 21 mai 2021, Chișinău. Chișinău, Republica Moldova: Tipografia Print-Caro, 2021, pp. 183-186. URL: https://ibn.idsi.md/vizualizare_articol/141933 (Accessed 07.03.2023).
5. Ayim, M. (1998). Just how correct is political correctness? A critique of the opposition's arguments. Argumentation, Vol 12, Nr.4, pp.445-480. URL : https://www.academia.edu/26877693/Just_how_correct_is_political_correctness_A_critique_of_the_oppositions_arguments (Accessed 07.03.2023).
6. Bernstein, R. (1990, October 28). The rising hegemony of the politically correct. The New York Times. Retrieved from http://www.nytimes.com/1990/10/28/weekinreview/ideas-trends-the-risinghegemony-of-the-politically-correct.html (Accessed 07.03.2023).
7. Ellis, F. (2002). Political correctness and the ideological struggle: From Lenin and Mao to Marcuse and Foucault. The Journal of Social, Political, and Economic Studies,Vol.27, Nr.4, pp.409-444. URL: https://www.scribd.com/document/85827712/Frank-Ellis-Political-Correctness-and-the-Ideological-Struggle-From-Lenin-and-Mao-to-Marcuse-and-Foucault (Accessed 07.03.2023).
8. Epstein, B. (1992, February 26). 'Political correctness' and identity politics. In These Times, 16-17. URL: https://www.unz.com/print/InTheseTimes-1992feb26-00016 (Accessed 07.03.2023).
9. Faist, T. The Blind Spot of Multiculturalism: From Heterogeneities to Social (In) Equalities, Bielefeld: COMCAD, 2012. https://core.ac.uk/download/pdf/15986772.pdf (accesat 07.03.2023).
10. Hughes, G. Political correctness: a history of semantics and culture. Chichester, UK: Wiley-Blackwell, 2010. URL: https://www.pdfdrive.com/political-correctness-a-history-of-semantics-and-culture-d18855974.html \Political Correctness A History of Semantics and Culture (PDFDrive).pdf (Accessed 07.03.2023).
11. Lind, B. (2000, February 5). The origins of political correctness. URL: http://www.academia.org/the-origins-of-political-correctness/ (Accessed 07.03.2023).
12. Moller, D. Dilemmas of Political Correctness. In: Journal of Practical Ethics. Volume 4, Issue 1, 2016. URL: https://static1.squarespace.com/static/5f80be5a21d29366e84a124e/t/6064f8089bd4fa0504306e71/1617229832677/Dilemmas+copy.pdf (accesat 10.03.2023).
13. Politically Correct. (N.D.). In The American Heritage Dictionary of the English language. Houghton Mifflin Company. Retrieved from http://www.thefreedictionary.com/Political+Correctness(Accessed 07.03.2023).
14. Politically Correct. (n.d.). In Merriam-Webster dictionary online. Retrieved from http://www.merriam-webster.com/dictionary/political%20correctness (Accessed 07.03.2023).